

ЦІНА ВИБОРУ

Футуристичне оповідання.

У перший день виборчого тижня, не відриваючи губи від ранкової чашки кави, директор товариства «Швидка освіта» Валерій Марків перевів усі кошти з корпоративного рахунку до нацбанку. У рядку «Призначення платежу» вписав: «Самовисування на посаду Президента України».

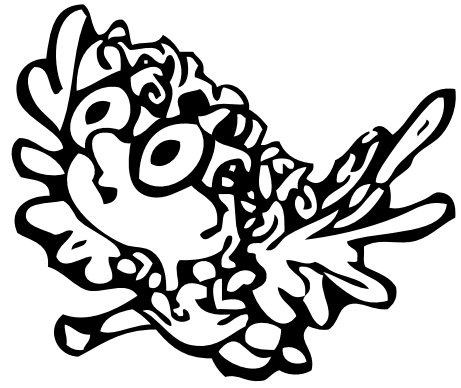
Всі фізичні та юридичні особи мали право балотуватися на вищу посаду в державі. Для цього достатньо було зробити формальний платіж на свою користь. Так само, за допомогою платежів, всі бажаючі голосували за висунуті кандидатури. Вибір оприлюднювався в інтернеті, а у вас залишалася квитанція: з такою системою фальсифікації на виборах стали неможливими. Податки також залишилися в минулому. Постійне проведення виборів та референдумів перетворилося на основне джерело доходів влади, бо більшість людей охоче платили за врахування свого політичного вибору, на відміну від сплати податків, коли влада нічого конкретного не обіцяє навзаєм.

Грошовий переказ товариства «Швидка освіта» був опрацьований автоматично, і на Центральному виборчому сайті з'явилося повідомлення про нового кандидата з посиланням на його профіль у державній соціальній мережі.

Продовження на стор. 2

**УКРАЇНЬСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА**

ІДЕАЛІСТ

**Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")**

№ 18 (32)

28.09.2013 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

ЦІНА ВИБОРУ

Релігійний
бюлетень
№ 18 (32)
28.09.2013

Футуристичне оповідання.

Початок на першій шпальті.

Аватаром профілю був логотип товариства. Валерій замилювався звичним зображенням універсального навчального пристрою – бібліотеки, фільмотеки, тренажера та інтернет-терміналу на маленькому овалному планшеті. Вісім років його товариство випускало ці прилади, вперто долаючи купу перепон: мітинги розгніваних батьків та вчителів, парламентські слухання, судові процеси. Але ідея невеличкого пристрою, який дозволяє вперше вивчити або освіжити в пам'яті за короткий час усі найцінніші знання людства, перемогла безліч нападів консерваторів та конкурентів. Там був і розкішний музично-коміксовий буквар, і тетріс, і грандіозний ілюстрований «Повний курс всесвітньої та національної історії», і стратегічна гра «Історія України», і психологічний квест «Подружись з незнайомцями», і дюжина взаємозаперечних довідників з етики, від позитивістського до нігілістичного, і серії навчальних фільмів «Що це таке» та «Дій самостійно» про секс, гроші, здоров'я, правовий та фізичний самозахист, бізнес, шлюби на будь-який смак (багатостатеві, одностатеві, групові, одноосібні та інші), досліди з фізики, хімії, біології і ще чимало цікавинок. Головною фішкою був інтерактивний путівник з відповідями на мільйон питань та купою корисних порад, до того ж емоційно чутливий і з голосовим інтерфейсом для найменших власників диво-прилада. Нині універсальний навчальний пристрій можна було купити за доступною ціною в кожному куточку України.

Динамік тихо дзенькнув звуком кинутої на таріль копійки. Це був сигнал про перший голос за кандидатуру товариства «Швидка освіта». Валерій придивився до портрету пані Катерини Лейди, що пожертвувала 1000 гривень на підтримку товариства. Відкрив чат з нею:

– Привіт. Дякую за голос.
– Бажаю вам перемоги.
– Але я ще не постив нашої президентської програми.

– Справді? Тоді вам перепаде від пана Марківа.

– Я і є пан Марків.

– То яка ваша програма?

– У двох словах, хочу зробити державу такою ж зручною, як наш навчальний пристрій.

– Я давно люблю ваш пристрій. Бажаю успіху.

«Ого, вона любить мій пристрій» – потішився Валерій. І заліз в її профіль, щоб уважніше вивчити персону першого виборця товариства «Швидка освіта».

Катерині Лейді було 19 років, вона мешкала в Києві та мала 34 тисячі друзів і 207 партнерів з найрізноманітнішими статусами, від вчительки до хлопця для прогулянок. За віросповіданням була фрейдисткою, за політичними вподобаннями – ліберальним диктатором. Улюблена книжка – історичний трилер «Вибух у Верховному Суді», улюблений фільм – мелодрама «Я завоював любов Айн Ренд». Дев'ять дипломів вищого державного тестування за дисциплінами: філософія, філологія, дизайн, математика, програмування, правознавство, економіка, політологія, психологія. Власник 7-ми товариств, з них 2-ма володіє одноосібно: це інформаційний портал «Революція» та форум програмістів «Українська операційна система».

І про що ж ти пишеш на сайті «Революція», дівчино? «Почався виборчий процес». «Росія виділила на підтримку Щуряка 80 трильйонів рублів». Знаємо вашого Щуряка, ректора Донецької православно-промислової академії імені Віктора Януковича, де заборонено користуватися нашим освітнім пристроєм і плата за державне тестування приймається лише в рублях. До того ж для проходження тестування студенти зобов'язані цілий рік ходити на лекції викладачів, запрошених з Росії – наче в цьому виші зупинилися годинники і банда Щуряка досі живе у варварську епоху примусового багаторічного сидіння за партами та вдихання крейдяного пилу.

Що там далі? Ага, облом для Росії. «Великобританія, Франція та Німеччина виділили на підтримку проєвропейських кандидатів 100 трильйонів доларів». «Заявки претендентів на підтримку із есе на тему українсько-європейських відносин прийматимуться не пізніше 23 години третього дня виборів». Початок веселий, конкурентний. Треба й собі подати заявку та есе. Тільки як би це ввічливіше написати, що Україна ніколи не буде ані в Росії, ані в Європі? Україна – це

Україна, і цим все сказано. Чи європейці підзабули урок історії, коли сто років тому розвалився Європейський союз після емісії євро за вимогою мільйона робітників і селян України з шенгенськими візами, які понаїхали в Страсбург пікетувати бюджетну сесію Європарламенту?

Оце сюрприз, вже і про нас пишуть в новинах! «Товариство «Швидка освіта» балотується в президенти». Хвалять: «Лідер ринку освітніх послуг». Але не перехвалюють: «Опитані нами експерти скептично оцінили шанси цього кандидата. Віра Науменко, віце-академік Антирекламної фундації, нагадала, що в минулому лише два рази Україна мала корпоративних президентів. Першого разу це було товариство «Служба охорони життя та власності» під час масових заворушень, спровокованих православними терористами у 2093 році. Другий випадок владарювання корпорацій пов'язаний із скандалом, оскільки піар-компанія «Сімейний дім» виграла вибори, рекламуючи себе як успішне творіння диво-дитини, 10-річного генія, але була викрита у шахрайстві та усунута в порядку імпічменту на всенародному референдумі зі співвідношенням 760 трильйонів гривень «за» проти 345 трильйонів гривень «проти». Було доведено, що справжні власники цієї компанії, гурток таємних комуністів з Одеси, систематично обманювали громадськість за допомогою рекламних трюків. Експерти відзначають, що українці більш прихильно ставляться до яскравих персоналій, і кажуть, що Валерію Марківу вигідніше було б боротися за президентське крісло під власним, а не корпоративним іменем».

– Катерино, ви згодні зі своїми експертами?

– Буває, що згодна. Що маєте на увазі?

– Ви справді не розумієте, чому я висунув кандидатуру товариства, а не свою власну?

– Поки не розумію. Всі подумують, що це реклама.

– Чому б і ні?

– Зараз є чотири речі, які народ найбільше ненавидить: це реклама, освіта, соціологія та релігія. Найбільше за все ненавидять рекламу. Рекламний обман викликає навіть більше гніву, ніж освітні тортури, соціологічні казочки під соусом опитування наївної більшості та релігійне ниття про гнилу грішну природу кожної людини та блаженність рабства в служінні священній сім'ї, церкві та суспільству.

– А як же влада?

– Люди ненавидять все, що лякає і нав'язливо вчить, як треба жити. А влада, як і

сім'я – це просто вигідний бізнес. Відтоді, як люди почали нормально ставитись до грошей, всі люблять бізнес.

– Ми робимо освіту бізнесом. Це привід за нас проголосувати?

– Можливо. Якщо освіта перестане бути освітою, її можуть полюбити, як будь-який добрий бізнес.

– Так само, як ти любиш освітній пристрій?

У чаті з'явився смайл. Валерій теж посміхнувся.

На екрані комп'ютера відкрився запит на відкриття відеочату. Валерій підтвердив запит. Він побачив Катерину – зеленооку, високочолу дівчину з гострими вухами, що висунулися як рифи з океану рудого кучерявого волосся, з міцним виразом обличчя, на якому брови, ніс та усміхнений рот наче кидали якір в безодню його душі. За її спиною було небо та верхівки сосен – вона відпочивала в лісі з комунікатором.

Катерина побачила знайоме всім українцям обличчя Валерія, сіре, щетинисте, повненьке від звички до сидячої роботи, але наповнене рішучістю думки та пристрастю, яка читалася в роздутих ніздрях; його зелені очі світилися, демонструючи високий внутрішній заряд.

– Я люблю весь ваш бізнес і давно ним цікавлюся, – мовила Катерина.

– У такому разі запрошую на чашку кави, – відповів Валерій.

– Де ваш офіс?

– Як і всі просунуті українці, я працюю вдома. Записуй адресу...

Наступного дня вони сиділи на білій канапі перед стіною-екраном і дивилися, як кандидатура товариства «Швидка освіта» набирає трильйони пожертв. Щоб перемогти у президентських виборах, треба було зібрати найбільше коштів до державного бюджету на свою підтримку. Поки за рахунок внеску Росії лідирував Щуряк, але це було ненадовго.

– Він же борець з корупцією! – презирливо заявила Катерина, показуючи пальцем на аватар Щуряка, – Я читала його програму, він обіцяє заборонити голосування грошима і повернутися до принципу «Одна людина – один голос».

– Нічого дивного. Ця система досі діє в його улюбленій Росії. Там гроші є лише формальністю, їх дають та відбирають в залежності від прив'язаності до правлячої банди. Але всередині цієї банди у виборі ватажків такий самий підхід, як у нас: перемагає той, на чію підтримку заплатили найбільше. Тільки у якості плати замість грошей

використовується поголів'я людських істот, перетворених на кріпосних, на рабів.

– Ненавиджу борців з корупцією. Вони всі бандити.

– Чого ти? У них просто інші почуття. Ми з тобою любимо робити гроші, а вони люблять відвойовувати гроші. Вони не такі, як ми, проте це не заважає нам розуміти їх.

– Вони не хочуть платити за свій вибір! Вважають життя безкоштовним!

– Така вже у них орієнтація.

– Пам'ятаєш, десять років тому Щуряк вимагав смертної кари для державних службовців, які беруть подарунки, разом із членами їхніх корумпованих сімей?

– Було таке.

Катерина притиснулася до Валерія.

– Коли я вперше побачила, що він каже, я почала плакати і просила трьох своїх матерів міцніше мене обійняти, – сказала вона, – Я затискала вуха, уявляючи собі, як Щуряк розстрілює мене і разом зі мною мою маму, суддю, якій подарували квартиру в новому будинку після того, як вона відхилила позов групи захисників старовини. Вони стверджували, що будівництво викличе зсув ґрунту і будинок впаде у Дніпро разом із сусідньою церквою, історичною пам'яткою початку ХХІ століття. І будинок, і церква багато років стоять на місці. Хоча нам довелося ізолювати вікна звукопроникним силовим полем, щоб не чути церковних дзвонів.

– А я люблю старі церкви та їх дзвони. Колись люди вважали, що не треба міняти своє життя, і платили ходінням в церкву за незмінність свого життя. Церква гамувала їх страждання від незмінності життя. Це дуже старий бізнес, започаткований дуже розумними людьми, які не мали достатньо сил та грошей, щоб навчити кожну людину самостійно міняти своє життя на краще, але намагалися принаймні втішити людський біль від власної ж глупоти та додати в життя різноманітності, наповнити життя сенсом та любов'ю, закликаючи людей до розмови з Богом, інтимно масажуючи людське серце лагідним резонансом цих всепроникних дзвонів. Що ж до будівельників, твоя мати ризикувала, беручи у них квартиру. Чула про Пізанську вежу?

– Нічого вона не ризикувала, вона заплатила незалежному експерту за перевірку проекту будинку. Коли стало відомо про його позитивний висновок, захисники старовини продовжували стояти на своєму і запропонували обрати маму суддею тисячоліття та виплатити їй велику премію, якщо вона прийме несправедливе рішення. А все з помсти,

бо будівельники не пожертвували на церкву стільки, скільки від них вимагалось.

– Це типово. Боротьбою з корупцією завжди займаються ті, хто вважає, що всі їм щось винні. Вони заздрають успіху чужих угод, бо самі не вміють укладати угоди і широко впевнені, що чужий успіх якимось чином обкрадає їх самих. Вони наївні, як діти, у своєму бажанні отримати від життя все, не віддавши нічого. Але їх насильницькі методи реалізації своїх бажань геть псують цю ілюзію дитячості. Тим не менше, іноді мені навіть здається, що вони мають рацію. Адже ми так зайняті своїми справами, що не знаходимо часу поторгуватися з ними, пояснити їм, як легко приєднатися до наших угод і робити взаємно вигідний бізнес разом зі всіма. Саме для цього я взявся робити універсальні навчальні пристрої – щоб усі знання сучасності були відкритими навіть для дитини, щоб усі таємниці всіх наук, всіх професій та всіх людських відносин стали доступними за розумну плату кожній душі незалежно від віку та життєвого досвіду, незалежно від чийогось особистого чи корпоративного егоїстичного бажання володіти людиною та формувати її свідомість, тримаючи її розум та серце на короткому повідку за допомогою всілякої святої брехні та красномовного замовчування.

– Ти багато заробив на своїх пристроях.

– Але я хочу більшого, я обираю більше і тому маю платити за свої амбіції. От чому всі прибутки товариства «Швидка освіта» вкладені у здобуття позиції Президента України. Коли я вдеруся на цю вершину і підніму там прапор з логотипом нашого товариства, жодна сім'я чи освітній заклад більше не наважаться заборонити дітям користуватися універсальними освітніми пристроями. Ми, вільні користувачі величезної інтелектуальної скарбниці людства, з юних років самі формуватимемо свій світогляд, вирішуватимемо, ким бути, кого і що любити, як і з ким будувати життєві відносини. Ніякі страхи, ніякі заборони не отруюватимуть найбільшу радість людини – радість самостійно вчитися, самостійно здобувати знання. Так, знання не безкоштовні, але за дурість доводиться платити двічі...

– Дивись, ти вже випереджаєш Щуряка.

– Невже? Не можу відірвати очей від тебе.

Катерина посміхнулася і відчула його подих у кількох сантиметрах від свого обличчя. Вона передчувала: достатньо перевести погляд з екрану на Валерія, і поцілунок буде довгим, таким довгим, що запам'ятається на все життя.

Юрій ШЕЛЯЖЕНКО